

Yevmiye - 12638

2014-11-23 02:18:14 +0200

David Ogilvy'nin kitabıyla ilgili temmuzun sonlarında yazılmış bir yazıyı yeni okudum. <<http://www.brainpickings.org/index.php/2013/07/30/david-ogilvy-principles>> basit tavsiyeleri severim. Reklamcılık konusunda bir duayenmiş ve *yaratıcılık* gerektiren işlerde yönetimin nasıl olması gerektiği konusunda birkaç çift lafı var:

1. Tüm işlerinizde dürüst ve adil olun: Haksızlık ve sahtekarlık şirketin moralini bozar.
2. Arkadaşlar ve akrabalarınızı asla işe almayın.
3. Müzmin politikacıları kovun.
4. Kağıt üzerindeki harplere mani olun: İnsanların uyuşmazlıkları yüzyüze çözmesini teşvik edin.
5. Gizli kapaklı işleri caydırın.
6. Kaçakçılıktan uzak tutun.
7. Kardeş rekabet grupları oluşturun.

Son ikisini anlamak için kitabı okumak lazım sanırım. *Poaching*'den kastettiği, insanların birbirinden işleri *kaçırması* olabilir. Sonuncusu da her konuda çalışan iki farklı grup meydana getirip, bunları birbiriyle rekabete sokmak olabilir.

Yeniden okuyunca yukarıdaki yazının paylaşılacak bir tarafını bulamadım. (Ama bu his çok tanıdık olduğu için paylaştım gitti.)

Alan Watts'ın Zen Mind Beginner's Mind isimli bir konuşması var. Zamanla mekan aynı şeydir, zaman sadece arka arkaya yaptıklarımıza verdiğimiz addır, diyor.

Bir anda, başka bir yerde olmak istiyorsan, aslında öyle bir mekanın olmadığını veya belli bir zamanda, bir yerde olmayı düşünüyorsan, o vaktin heüz gelmediğini unutmamalısın diyor.

Bazen, bu *hedefsizlik, plansızlık* doktrininin beni nasıl etkileyeceğini merak ediyorum. Çok planlı olduğum için değil, ancak plan yapmakla geçirdiğim zamanı faydalı görmediğimden. Eline fotoğraf makinesi alıp, ileride bakacağın veya paylaşacağın kareler aramak gibi plan yapıp durmak. Böyle gezmenin, eli boş, etrafı seyrederek gezmekten önemli bir farkı var. Her şeyi belli bir amaç için görüyor, günün anlam ve önemini gittiğin yere göre tayin ediyorsun.

/Bugün ne paylaşabilirim/ diyerek okumak gibi.

Belki anlam ve önem sadece günün kendisinden kaynaklansa, daha mutlu olur insan. Daha üretken olur mu bilmiyorum. Söyleyenlerin bazıları üretkenliklerinin de arttığını söylüyor ama benim gibi aynı anda yetmişiki iş yapmaya çalışan için pek öyle olmayabilir. Beş dakika dil çalış, on dakika program yaz, yirmi dakika internette gezin, dön biraz daha çalış, sonra yürü, gezin, bir yerde oturup gelen geçeni seyret, iş yap, çalış, oyna, yaz. Plan yapmayınca aklıma çalışmak gelmez benim. Çalışmak dışında yapacağım çok şey var.

Ancak plan yapmak *zorunda* hissedişimin sebebi de belki bu inancım veya plan yapmayınca çalışmıyor oluşumun sebebi de bu. Yani tamamen bıraksam, planı, programı, hedefi, gayeyi bir kenara koysam ve sadece anı yaşamakla meşgul olsam, belki gerçekten daha üretken olabilirim. Buradaki yazılar mesela, plansızlık sayesinde büyüyor. Yazmayı planladığım hiçbir şeyi yazmıyorum ama her zaman bir şeyler yazıyorum.

İnsanlara söz vermek zorunda olmak önemli bir problem. *İmkan varsa o an yap, yoksa uğraşma* gibi bir kuralı başkalarına anlatamazsınız. Biri benden yarın yapmam için iş istediğinde, *bunu yarın düşünüyüm* diyemem mesela. Önceden *tamam* veya *hayır*, bir şey söylemek lazım. *Yarın üçte buluşalım mı?* diyen adama, *bunu yarın düşünürüm* demek mümkün mü?

Diğer kısımları o kadar korkutucu değil. Ne demek istediklerini anlıyorum. Yine de böyle bir kültürün içinde yetişmemiş ve bu kültürü her daim anlatmaya gönlü olmayan birinin, böyle bir *anı yaşama* doktriniyle hareket etmesi zor. İnanmıyorum daha doğrusu, bir yandan günlük hayatı yaşayıp, çalışıp, söz verip, bir yandan da sadece anla meşgul olmanın mümkün olduğuna inanmıyorum. Belki keşiş olmak gerekiyordur bunun için. Ona gönlüm yok, kendini yalıtmanın da soruyu *cevaplamamaktan* başka ne anlamı var, bilemiyorum.

Bir de plan yerine *rutin* veya *ritüeli* teşvik ederler. Her sabah gün nasıl başlayacağın belli olursa, evet, belki plan yapmaya gerek kalmaz. Hatta tüm günün nasıl geçeceğini biliyorsan, plan yapmak zorunda kalmazsın ama bu *düz* plansızlıktan daha da uzak bir hayal.